സാഹിത്യ പഠനം

പി. എം. നാരായണൻ

നിശ്ചലിതമായ ഒരു സാമൂഹിക വിപ്ലവത്തിന്റെ ദാ
കങ്ങളായ കവിതകൾ എഴുതിയാണ് അക്കിത്തം
കാവ്യജീവിതം തുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ വിപ്ലവത്തിന്റെ
ഭാഗവതത്തിലേക്കും നിഷ്പക്ഷകമായ ഒരു സ്
സങ്കേതത്തിലേക്കും ആ കവിത വികാസം പ്രാപി

അക്കിത്തത്തിന്റെ കാവ്യദർശനം

ഇ.സ്.സ്.പി.കവി എന്നിനിയാണ് അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതയുടെ ചരിത്രം തുടങ്ങുന്നതെന്ന് ആലോചിച്ചാലെന്നാ അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു നിലനിൽക്കുന്നു. ഗതിയും, അവസ്ഥയും, അവസ്ഥയ്ക്കു, അർത്ഥത്തെ, കാലം, അവകാശം, ലോകം, മരണം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല കാലങ്ങളുടെയാണ് വ്യക്തിജീവിതത്തിലും സാമൂഹികജീവിതത്തിലും ജീവിതം മുഖമായി മാറുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതത്തിലുള്ള എല്ലാ എഴുത്തുകൾക്കും ജീവിതത്തിന്റെ സാരാംശത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാനാണ് തങ്ങളുടെ പരിധിയിലെ കവി ശ്രമിക്കുന്നതും പരാജയപ്പെടുന്നതും. ജീവിതത്തെ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടോടെ സ്വന്തമായി കാണുമ്പോൾ അതിലെ ഏതു സന്ദർഭത്തിന്റെയും ഗതി ചേർന്നതാണെന്ന് ആദ്യകാല അക്കിത്തത്തിന്റെ നിലപാടായിരുന്നു.

"മാകന്ദമാവിൽ പാടുന്നിതിപ്പോൾ
മാകന്ദമാം വളകിലുക്കം.
ഭൂവിതനുതമായി മുന്നേറുന്ന
ജീവിതത്തിന്റെ വളകിലുക്കം.
മാനുഷികമാകാം കിലുക്കമുക്കാനാ
ലെന്നെയതാ മഹാകവിതേ.
(വളകിലുക്കം.)

ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യനുണ്ടായതുമുതൽ, സ്വന്തം, സ്വന്തമിക്കുകയും സ്വന്തമിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ജീവിതം ജീവിതമാകുന്നത്. സ്വന്തത്തിന്റെ പലഭാവങ്ങളാണ് പ്രണയം, വാത്സല്യം, കരുണ, കർമ്മി എന്നിവ. സമകാലത്തെ മനുഷ്യൻ സ്വന്തമിച്ചിരുന്നതാകട്ടെ സ്വന്തത്തിലും തന്റെ ബന്ധങ്ങളിലും സുഹൃത്തുക്കളിലും മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ അതുവരെ കണ്ടിരുന്ന ഭാവങ്ങൾ വളരെ പ്രകൃതിയിൽ പ്രകടമാകുന്ന ആത്മാവിഷ്കാരം കൈവരിക്കുന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെയും കവിതയിലൂടെയും

അക്കിത്തം നടത്തിയതുതന്നെ. സാധാരണ സ്വന്തത്തിൽനിന്നു വിശ്വസ്വന്തത്തിലേക്കും, വ്യക്തിസ്വന്തത്തിൽനിന്നു ലോകസ്വന്തത്തിലേക്കുള്ള വളർച്ച. ഒരു മനുഷ്യജീവിതത്തിലേക്കുകൂടി സ്വാഗതമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയാണ് അക്കിത്തത്തിന് പ്രധാനമാണ് പുതിയ ലോകത്തിലേക്കു കടന്നുചെല്ലുകയും പിന്നെയും ചെയ്യുകയും ചെയ്തതു. തന്റെയുള്ളിലെ കവിതയിലും മറ്റുള്ള വിലകളിലും.

"ഇതിനി വെള്ളം കടിക്കുകയോ
ഒന്നാകെ
വിക്കുന്ന സന്ധ്യകൾ."
(പഴുക്കുന്ന പഴങ്ങൾ)

സംഗീതിക്കുള്ളതുപോലെ ഒരു ഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ സമൂഹത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾക്കെതിരായി പ്രതിഷേധിക്കുന്ന അക്കിത്തത്തെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. 15 വയസ്സു മുതൽക്കുള്ളതാണെങ്കിലും അന്നുതന്നെ കേരളത്തിൽ നടന്നിരുന്ന പ്രതിഭാവിലാസത്തിന്റെ സൂചന. സമൂഹത്തിലെ കർക്കശമായ ആചാരങ്ങളെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും അനുഭവിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പുറംകാഴ്ച. കാണിച്ചുകൊടുത്ത് അവരുടെയിടയിൽ നടക്കുന്ന അക്രമങ്ങളെ കാണുവാനുള്ള പ്രേരണയാണ് നാടകീയതയിലൂടെയും, നാടകീയതയിലൂടെയും, കവിതകളിലൂടെയും, കഥകളിലൂടെയും, മറ്റും അക്കിത്തം അക്കാലത്തുചെയ്തത്. നിറവേറ്റൽ, വളകിലുക്കം, പ്രതികാരദേവത എന്നീ സമകാലികങ്ങളിലെ പല കവിതകളിലും നമുക്കിന്ന് സമൂഹത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളാണ് ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്നത് (കാവ്യത്തിന്റെ നൊമ്പരം, ഉടയുന്നതിലുടെ മുന്നിൽ, ഗോവിന്ദിലേക്ക്, പ്രസവിക്കുന്ന എന്നിവ ഉദാഹരണം). അവ കൂടുതലുള്ളതിനാലായിരുന്നു കവിത എന്ന നിലയിൽ ഇന്നത്തെക്കാൾ പ്രസക്തിയിലും പ്രകടനത്തിലുമായിരുന്നു

സാമൂഹിക വിപ്ലവത്തിന്റെ ദാ
കങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ പരിമ
അവ അടയാളപ്പെടുത്തുകയും

പുതുകവിതയുടെ തുടക്കത്തിൽ
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible] 'ഇടക്കാലം'[illegible]

'[illegible]
[illegible]
[illegible]

മാനുഷികതയും എത്രകുടിക്കുന്നു. അവർ കാലത്തിലും ദിവസങ്ങളിലും മാസങ്ങളിലും മാറുകയാണ്.

'അവരുടെ പരിഭ്രമിച്ച ചൊലവിളി ചെവി–

നമ്മിലുള്ളതും നമ്മേക്കാൾ
മുന്നിൽനിന്നുകൊണ്ടുള്ള വെള്ള–
നിഴലിൽപ്പിടിച്ച പാവിച്ചു
പാടുമ്പോൾനു നിർമല ബോ–
ധമാകുന്നുകൊണ്ടുകൊണ്ടേ'
കണ്ടിരുന്നുകൊണ്ടു വുകയുന്നു.
കാലും പുരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്
അവിടിക്കുടിക്കൊണ്ടു പുതുമ 'കാ
ണുവി–
ത്തിലെ'ക്കെന്നു നിലകൊണ്ടു.

അറിയാതെ നിറുത്തിയ കാലി–
ക്കുട്ടിയിൽ നിർഭയത്തോടു ചെ
ക്കൽ.
ഞാനെ കണ്ടു 'വകാ വകാ'
വരിച്ചുക യാണ് ചെയ്തു.'

ഒരിടത്തുനിന്നുതുടങ്ങി, കൈവിട്ടുപോയതിൽ നിന്നുതുടങ്ങി, കൈവിടാനാവാത്ത ചുമലുകളെയും തലച്ചുമടുകളെയും തലച്ചുമടുകളെയും ഈ ഗോപകന്മാർ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നു. അവരുടെയാണ് ഒരിടത്തെ നെടുവും മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും, സമകാലികതയുടെയും, ചിന്തയുടെയുമിടയിലുള്ള, സമീപകാലത്തെ ചരിത്രത്തിലുള്ള, നമ്മുടെ ചിന്തകളുടെയുമാണ്. അവരുടെയും പരിഭ്രമിക്കുന്ന ചുവടുകൾ ഇടയ്ക്കിടെ ഇടറുന്നുണ്ട്. ഒരിടത്തുനിന്നുതുടങ്ങി, ഒരിടത്തുനിന്നുതുടങ്ങി, ഒരിടത്തുനിന്നുതുടങ്ങി,

'പ്രണയിക്കുന്നവരുടെ
നിശ്ചയം നാം
നിശ്ചയിക്കുന്നതല്ല
പൂർണ്ണമായ പ്രണയത്തിലുണ്ടായി-
ട്ടുള്ളതെന്തിലും, മർത്ത്യജീവി-
തത്തെക്കാൾ നിശ്ചയം.
നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട.'

ജീവന്റെ ആദ്യത്തെ, ആനന്ദമുഹൂർത്തം അവിടെ. കവിതയ്ക്കു, ആത്മസ്വരൂപിണിയ്ക്കു, ആത്മസ്വരൂപിണിയ്ക്കു, 'ഗുരുവിനെ കാണുന്നതിനു മുമ്പ്.' ഗുരുവെന്നതിനെ അവിടെ വിവിധ ഗുരുക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള, ഗുരുക്കന്മാരുടെ, ഗുരുക്കന്മാരുടെ, ഗുരുക്കന്മാരുടെ, അവിടെ ഗുരുക്കന്മാരുടെ, ഗുരുക്കന്മാരുടെ, 'ഗുരു' വിനെ കണ്ടെത്തുന്നതിനു മുമ്പ്, ഗുരുക്കന്മാരുടെ ഗുരുക്കന്മാരുടെ

അത് കൊറ്റിയുടെയോ വെണ്ട നക്കുകയാണ്. വള്ളുവനാട്ടുകാർ പുതുമലയെ 'തൊട്ടുകളുത്ത്' എന്നു വിളിക്കാറുണ്ട്. തൊട്ടുതിരുമണ്ണിന്റെ വായ്പ്പ് വരച്ചു നിൽക്കുക. അതിനുള്ളിൽ നടുക – ഇതാണല്ലോ ജീവിതമെന്നു, ഇതാണോ വാസ്തവത്തിൽ ജീവിതമെന്നു! അവിടുന്നുകൂടെ പച്ചപ്പ് തൊട്ടുകളുത്തുന്നു വിധത്തിൽ ചലനമായി വരുന്ന കൊക്കുകൂടി മനുഷ്യനും പറയുന്നു: 'അതും അതും തൊട്ടുകളുത്ത്.' ശരീരം നിലനിർത്തുകയെന്നതുതന്നെ ജീവിതമെന്നു മാത്രമിതിൽ ഈ വരിയ്ക്കുള്ളിൽ കവിയ്ക്കു പറയുന്നതിനുതന്നെയാണോ, അതോ, 'അതും തൊട്ടുകളുത്ത്.'

എന്നതോടും കൂടെ ആർക്കുവേണ്ടിയും, കാണുന്നതിക്കുന്നില്ല

'കൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരി, ചാരെ
നടിക്കണിയും, മുട്ടി
മണ്ണ് തൊട്ടു മുണ്ട് തൊട്ട
അതേ നുണ്ണ് ഞ്ഞ
എന്നു മനുഷ്യ പാരം പാരി-
ക്കാതെ പുതുമണ്ണ് എ്ന്ന്.'

ഈ നടിക്കണി പ്രാണനിലേക്ക് നടക്കാനോ അതോ, മരണത്തിന്റെ നടക്കണോ മുഴുക്കുന്നതിന് എന്നതായാലും, മനുഷ്യന്റെ ചുമലിലേക്ക് ഇതാ കവി തന്നിലേക്കും, അവരുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കും തന്നെ, നിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നതാണിതിലെ, കാണുന്നത് ഈ കവിതയുടെ കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് എന്നും, പ്രകൃതി-കാലവും-അതുതന്നെ.

'നവപ്രവൃത്തി സ്വന്തത്തിൽനിന്നു നിത്യപ്രവൃത്തി സ്വന്തത്തിലേക്ക് അതിനെ അതിന്റെ ജീവിതവും കവിതയും വികാസപ്രവൃത്തി എന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞതു. വ്യക്തി നിത്യം നിത്യപ്രവൃത്തിക്കുകൂടെയാണ് അതു സമൂഹത്തിലും സ്വന്തത്തിലേക്കും. മനുഷ്യനിലേക്കുള്ള അതിലേക്കുമിട്ടു എല്ലാ ജീവിതങ്ങളിലേക്കും പടരുന്ന നിത്യപ്രവൃത്തി സർവ്വസ്വതന്ത്രമാകുന്നു. എല്ലാവരെയുമിട്ടു-നാം-അതിൽ എല്ലാവരെയുമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ യോഗം അകിലത്തിലെ ചിത്രത്തിൽ കൂടിയാണിതിലുള്ളതാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ, ചരിത്രത്തിലെ, ഭൂതകാലത്തിലെ മുഴുവൻ ചരിത്രം ആ യോഗത്തിനു മുന്നിലുള്ള നിർവ്വചനസ്വകാലമായി മാറുന്നു. അതെന്നു, സമൂഹത്തിലേക്കുകൂടിക്കൂടിക്കൂടിക്കൂടെ ചരിത്രത്തിലേക്കുള്ള പരിണാമത്തിലേക്കുകൂടി ജീവിതത്തിലേക്കുകൂടി. ഭൂതകാലത്തിലേക്കുകൂടി ചരിത്രത്തിലേക്കുകൂടി ഭൂതകാലത്തിലേക്കുകൂടി, നമ്മിലേക്കും.

നമ്മുടെയും ഇന്ന് എന്നതുകൂടെക്കൂടെ, ഒപ്പുതന്നെയാണ് അതിനെയും ജീവിതമാക്കിയിട്ടു. പക്ഷേ സർവ്വതിലേക്കുകൂടിയുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കുകൂടെ, സമൂഹത്തിൽനിന്നു

കവിത

എം. ഡി. രാജേന്ദ്രൻ

അഗ്നിമീളേപുരോഹിതം!

ആ ചിരിതന്നെയുണ്ടായാൾ വരുന്നു.* ചിരി, മാനം
ആർക്കാണവർക്കു കർക്കശ മുഖം മാത്രം
സത്യസന്ധതയിലൊന്നു സർവ്വനാശിയുമിതിന്റെ
ശക്തിയാം. കണ്ണുനീർ തലയ്ക്കുന്ന മാത്രം!
ജലസ്വപ്നത്തിലൊന്നു പ്രതിഭാസത്തിലൊന്നു
ഇടിഞ്ഞാണവനതുതന്നിൽ മുൻകൂട്ടി ചിത്രം മാത്രം.
നിന്നി*ക്കൽ പുട്ടുകളിൽ തുടയ്ക്കാൻ വരാനുള്ള
നാളുകൾ പ്രകീർത്തിക്കും. പൂർവ്വസൂരിതൻ സഹിത
ശൂലകൾ ചുമ്പ്. നവതിലേതൻ യമാർത്ഥത്തിൽ
എന്നിയ്ക്കു കനിക്കാനായി മാറുന്ന ചിത്രം മാത്രം.

ദൈവവും, സമർത്ഥിതനായ്പ്പിൽ സംസ്കാരവും,
സത്യം, തുടരുന്നു സൂര്യനിൽ വൃഥകളിൽ
ഒന്നിച്ചു ദുഃഖം, തമ്പുരാനപ്രപഞ്ചത്തെ-
ന്നുകൊണ്ടോടും, കർത്താക്കൾതൻ ചരിത്രത്തിൽ
ഇച്ഛ നൊക്കാനുമാം, ജലധിയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ
ഇച്ഛിച്ചവരിയ കർത്താക്കൾതൻ ദിവ്യർത്ഥത്തിൽ
വാതാനിനായി മാത്രം ശിക്ഷിക്കും, സ്വന്തപ്രാണ-
ചിന്തയ്ക്കതാകുന്ന വാസ്തവപ്രതികളിൽ.

ക്രൂരന്മാർക്കിതൻ ഉത്തമുവടി* യാണ് തടവറ
കാലിലോ കാണുന്നുണ്ട്: യാത്രകൾ സംഭവമാണ്
മാറ്റിയ വാക്കുകൾതൻ വാസ്തവം. സ്വീകരിക്കുന്നു
ആർത്തിയിൽനിന്നോ വരിയ്ക്കും. കൂടാതെ, കൊഴിഞ്ഞോടും?

ഒടുവിൽ, നരകത്തിലാത്മാവുകൾ,
നിന്നവസ്ഥയും, കൊണ്ടു, ദൈവവുമിതുതന്നെ
കവി ചൊല്ലുന്നു: 'എന്നിക്കറിയാം മുമ്പേ, നിന്നെക്
ഇവിടെയ്ക്കൊന്നതന്നെ വിളിക്കും ഉറപ്പായി.' •

---

*അഗ്നിമീളേ, ആദ്യത്തിൽ ആകാശത്തിൽ
നമ്മുടെ ചിന്ത വിശ്വത്തിൽ എത്തിയതിന്നു.
*ചൊവ്വാഴ്ചയുടെ ദീനത്തെ വരിക്കൽ.
*ആദ്യത്തിൽ വരുന്ന നടക്കാതിൽ ഉണ്ടായ അനുഭവം.

സ്വന്തമായ്പ്പിടിക്കുകയാണ്. ഒന്നു് ഏതു അവസ്ഥയാണ് അവിടെ അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ; എന്നു തോന്നുന്നു, അതിനോടുള്ള വരിക്കണക്കുകൂടാതെ, അതുതന്നിലേക്കല്ലാതെ അതുപ്രകൃതിയ്ക്കുള്ളതാണ്.

ഓരോ വാക്കിലും, ഓരോ പ്രതിഭയ്ക്കോടെയും, ഓരോരോന്നും, ഓരോ കാലത്തിലേക്കിലേക്കുകൂടി കവിയുടെ കവിത കടന്നുകയറുകയാണ്. ഒന്നു് ഏതു അവസ്ഥയാണ് അവിടെ അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ; എന്നു തോന്നുന്നു, അതിനോടുള്ള വരിക്കണക്കുകൂടാതെ, അതുതന്നിലേക്കല്ലാതെ അതുപ്രകൃതിയ്ക്കുള്ളതാണ്.